



EPITAPHIUM.

Eheu!

in frondescentia ætatis præcox
præcoci morte
vivis abreptus
est

SIGURDUS THORDI.

Præpositi Toparchiæ SKAPTAFELLENSIS
citerioris, venerandissimi.

unicus filius, unica spes;
paternæ probitatis effigies.

Dotibus ingenii felicissimis usus,
in scientiis spectatiores profectus
mirandamque capacitatem
ostendit,

messim ubertissimam spondens

Agilitate, tam corporis quam animæ
ad cuncta aptus

Morum suavitate,
omnibus acceptus

omnium nunc desiderium;

Natus viii. Id. Junii MDCCXCVII.

denatus iii. Non. Decembr. MDCCCXIV.

Fata;

Fatalis Saxi ietu, lethali per tres dies
Sopore placido quidem, non
convulsivo obrutus.

*Parcite lacrymis O! parentes venerandi!
modum ponite luctui, Sorores, amicae!
terrestri non amplius incarceratur tegmento,
ad caelestes communitates, Summi rectoris nutii,
liber avolavit dilecti
vestri spiritus;
nostrum consortium brevi forsam expectans.
Juveni optimo moestus & participans
posuit*

SV. PAULI.

†
Gud tólf Sigurd,
Því Gud Hann átti—
Saung Sifi einn
Vid sorg glífa—
Grátum ei góðann
Sem góðs nhtur,
Og úr sorga sveym
I sælu er kominn.
Af himni hámm
Zerrann Rodar
Sorlög vor þll
Ef frammar lifdum;

† †
Ei veit nema
Annad þhngra
Þsl bídi vor
Ef ei burtu færum.
Sælt er Vini
Ad senda undan
I ókunn lönd
Ef á ad fara;
Sætur má dauði
Þeim sínum eptir
Aðvinum sjer
Til æðri bygða.

S. P.

☪ ☪ ☪

Lagid er: Unægjan í öllu fær lund mína lagad.

Ulfara gótu með þórum þar, geð eg
Eyrindis sama og Þorrinn, þed þeck eg
Ad samferða madur minn Sigurverk þar,
Serlega fagurt og glansandi var;
En svo frídt utan, innvortis þó vanna
Svo vígu þess Þostina færstir, hve ærna
Því gleði jóf þllum — jeg gel þar um satt —
En, gleden varð stutt, því það brotnað' og datt.

Sárt þell þeim þar það og sþknudinn stærdi
Svo verum Hósdingja stúrandi færði —
Því, eginlegast var þess egandi hann,
En hinum ljed og þess vóftunar-mann —
Þú spyrð: hvort Egandinn ekki varð bráður?
O nej! hann sagði: jeg vígi það ádur;
Eg mun þjer geyma það uns femur þar,
Óbilugt skal það og þá betr' enn var.



Lagid er: O! hvað madurinn misfasat síe.

Þorkun er þótt að vöfni brá;

Salt var að mega

Sigurd ega,

Sella' er að vita' Hann Gudi hfa.

Tilhöfðun er um tímabil

Litid þreya

Lofsins deya,

Seim svo vísja Dinar til.

S. Einarsson.



69551